

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Franjevačke stube 2
52000 Pazin

P-858/2024-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu po sutkinji Kristijani Matejčić u pravnoj stvari I. tužitelja Tome Barić iz Slunja, Cvitović 27, OIB 93081707563 i II. tužiteljice Marije Barić iz Slunja, Cvitović 27, OIB 19089357468, koje zastupa punomoćnica Kristina Cerin Načinović, odvjetnica u Rovinju, Istarska 46, protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d. d. Rijeka, Jadranski trg 3 A, OIB 23057039320, koje zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d. o. o. Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne rasprave zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti privremene zamjenice punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 5. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 10. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103529573 sklopljenog 23. travnja 2007. između I. tužitelja Tome Barića, kao korisnika kredita i založnog dužnika, II. tužiteljice Marije Barić, kao sudužnika i založnog dužnika, i tuženika, potvrđenog 30. travnja 2007. kod Tanje Ferenc, javnog bilježnika u Poreču, pod posl. br.: OV-4635/07, koja glasi: "NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjesto HRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana."

II. Nalaže se tuženiku da I. tužitelju Tomi Bariću isplati 1.421,24 eura (tisuću četiristo dvadeset jedan euro i dvadeset četiri centa) sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. svibnja 2007. do isplate i to do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljima naknadi troškove postupka isplatom 796,55 eura (sedamsto devedeset šest eura i pedeset pet centi) sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.) uvećanoj za tri postotna poena, u roku 15 dana.

IV. U preostalom dijelu odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelji su podnijeli tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti odredbe ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103529573, iz čl. 10. st. 1. koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.", te radi isplate I. tužitelju Tomi Bariću 1.421,24 eura na ime neosnovano naplaćene naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. svibnja 2007. do isplate.

1.1. U tužbi su naveli da je između I. tužitelja Tome Barić, kao korisnika kredita i založnog dužnika, II. tužiteljice Marije Barić, kao sudužnika i založnog dužnika, i tuženika, kao kreditora sklopljen u Poreču 23. travnja 2007. ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103529573, potvrđen 30. travnja 2007. od strane javnog bilježnika Tanje Ferenc pod posl.br. OV-4635/07. U čl. 10. st. 1. ugovora o kreditu bilo je ugovoreno da je I. tužitelj Toma Barić dužan za obradu zahtjeva i odobravanje kredita platiti naknadu i to u visini 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kuna obračunate s datumom plasmana. Tuženik je na ime troškova obrade zahtjeva i odobravanja kredita od I. tužitelja Tome Barića dana 4. svibnja 2007. naplatio iznos 10.708,35 kuna (1.421,24 eura). Tuženik je o predmetnom kreditnom poslu koji je potrošački ugovor, kao trgovac sam sastavio tekst ugovora o kreditu te se radilo o tuženikovom unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, a da se prethodno nije pregovaralo o ugovornim odredbama, pa nisu imali utjecaj na sadržaj ugovora, što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nisu bili informirani, niti su u ugovoru navedeni parametri slijedom kojih su mogli znati koje troškove banka naplaćuje kao jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva za sklapanje ugovora, odnosno, zbog čega takvi troškovi iznose upravo 1,0 % od iznosa odobrenog kredita. Stoga je predmetna ugovorna odredba nepoštena, odnosno ništetna (čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača) te je tuženik dužan vratiti I. tužitelju Tomi Bariću iznos koji je na temelju te ništetne odredbe platio zajedno sa zateznom kamatom tekućom 5. svibnja 2007., pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti jer je u čl. 16. ugovora o kreditu ugovoreno da je za slučaj spora nadležan sud u mjestu njegova sjedišta. Prigovorio je vrijednosti predmeta spora označenoj u tužbi u iznosu 2.793,24 eura jer se tužbenim zahtjevom potražuje isplata 1.421,24 eura. Osporio je osnovanost tužbe i tužbenog zahtjev, tužiteljima je osporio status potrošača te iznio prigovor zastare utuženog potraživanja. Predmetni ugovor o kreditu nije potrošački ugovor u smislu Zakona o potrošačkom kreditiranju (jer se taj Zakon ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji obuhvaćaju ukupan iznos kredita veći od 1.000.000,00 kuna (132.722,81 eura), a tužiteljima je predmetnim kreditom isplaćen iznos od 241.000,00 švicarskih franaka, odnosno iznos 1.070.835,30 kuna. Ugovor se ne može smatrati potrošačkim kreditom ni u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača jer je njegova namjena bila izgradnja i adaptacija stambenog prostora na adresi Pjante 6 i to u svrhu turističkog najma što predstavlja obavljanje poduzetničke djelatnosti. Navedeno je vidljivo i iz rješenja Ureda državne uprave u Istarskoj županiji, Službe za gospodarstvo, Ispostava Poreč od 25. srpnja 2005. pri čemu je prvim rješenjem odobreno pružanje usluga građana u domaćinstvu, dok je drugim rješenjem utvrđena kategorizacija i ispunjenje minimalnih uvjeta objekata koji se iznajmljuju, na zahtjev II. tužiteljice Marije Barić, kao sudužnice po kreditu. S obzirom na to pozvao se i na presudu Suda Europske unije u predmetu C-630/2017 Anica Milivojević protiv Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen. Netočni su navodi tužitelja da bi sporna ugovorna odredba bila nepoštena i ništetna. Radi se o jasnoj, razumljivoj i lako uočljivoj odredbi, koja na jasan način propisuje iznos naknade koji se ima naplatiti za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Prema čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo (Zakon o zaštiti potrošača). Tužitelji su tijekom pregovora i sklapanja ugovora o kreditu bili upoznati s obvezom plaćanja sporne naknade. Osim što im je na tu odredbu bilo ukazano u samom ugovoru, ta informacija bila im je dostupna i na letcima Banke koji su se uručivali prije sklapanja ugovora o kreditu. Bio im je dostupan i prezentiran i Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj. Iznos sporne naknade odnosi se na troškove koji su mu prouzrokovani uslijed obrade kredita poput operativnih troškova, materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za krediti sl.). Svaki proces obrade kredita uključuje nekoliko različitih faza kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. zbog čega je logično da mu kao pružatelju kredita nastaju određeni troškovi. Pozvao se na odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Sporna ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama te u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade. Tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju. Učinio je nespornim da je je naplatio naknadu u visini 1,000 % od visine predmetnog kredita, odnosno u iznosu 10.708,35

kuna. Kada sud ne bi prihvatio iznesene prigovore, osporio je pravo I. tužitelja Tome Barića da potražuje zatezne kamate na utuženi iznos od dana plaćanja.

3. U podnesku od 3. travnja 2025. tužitelji su osporili navode iz odgovora na tužbu. Vezano za navode da se ne radi o potrošačkom ugovoru, naveli su da je I. tužitelj Toma Barić sklopio ugovor o kreditu radi zatvaranja postojećeg kredita i dovršenja izgradnje i adaptacije stambenog prostora na adresi u Poreču, Pjante 6, a koji su prostor isključivo koristili oni i njihova djeca te se on nije nikada iznajmljivao niti se u njemu obavljala ikakva poslovna djelatnost. Iz rješenja od 25. srpnja 2005., na koje se poziva tuženik u odgovoru na tužbu, vidljivo je da se II. tužiteljici Mariji Barić odobrava iznajmljivanje ukupno četiri apartmana na adresi Poreč, Pjante 6 te da ti apartmani ispunjavaju minimalne uvjete i uvjete za kategoriju, a koji uvjeti ne bi bili ispunjeni ukoliko apartmani nisu izgrađeni i u potpunosti opremljeni. Dakle, navedena rješenja su izdana dvije godine prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Jedino vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu relevantno za procjenu i subjektivnog i objektivnog elementa koji moraju biti ispunjeni za utvrđenje svojstva potrošača, pa se u tom kontekstu napominje da status potrošača, sve do donošenja Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2009. nije bio limitiran nikakvim iznosom iz kredita, pa je stoga irelevantan navod tuženika da je predmetnim Zakonom u čl. 3. definirano koji se ugovori mogu smatrati potrošačkim kreditima, propisujući da krediti glavnice iznad 1.000.000,00 kuna nisu potrošački krediti. U preostalom dijelu su u bitnome dodatno ponovili i argumentirali navode iz tužbe.

4. Tužitelj je u tužbi naznačio da vrijednost predmeta spora iznosi 2.793,24 eura i to 1.372,00 eura za deklaratorni zahtjev i 1.421,24 eura za kondemnatorni zahtjev, čemu je tuženik osnovano prigovorio. Vrijednost predmeta postupka iznosi 1.421,24 eura. Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu/isplatu. U konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu – povrat naplaćene naknade za obradu kredita u iznosu 1.421,24 eura. Takav zaključak usvojen je i na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. travnja 2026. posl. br. Su IV-100/2026-3.

5. Rješenjem ovog suda posl. br. P-858/2024-8 od 10. veljače 2026. odbijen je tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda. Županijski sud u Bjelovaru je rješenjem posl. br. GŽ-345/2026-2 od 29. travnja 2026. odbio kao neosnovanu žalbu tuženika i potvrdio prvostupanjsko rješenje.

6. U dokaznom postupku pročitani su ugovor o kreditu (str. 5-13, 114-124), dopis od 13. kolovoza 2024. (str. 14), obračun naknade za bankarske usluge (str. 40), pregled prometa po kreditu (str. 44-58), izvod iz oglasnika (str. 45), pregled procesa obrade kredita (str. 69-70), izvadak iz zemljišne knjige (str. 71), izvadak iz odluke o visini kamatnih stopa i naknada (str. 105-110), promidžbeni materijali tuženika (str. 111-113), nalog za isplatu sredstava kredita (str. 125), povijesni izvadak iz zemljišne knjige (str. 189-190) te zapisnik od 10. travnja 2025. s iskazom I. tužitelja Tome Barića (str. 191-193).

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi ništetnom odredba čl. 10. t. 1. ugovora o kreditu u kojoj je ugovorena naknada za odobravanje kredita te isplata I. tužitelju Tomi Bariću iznosa naplaćenog po osnovi te ništetne ugovorne odredbe uvećano za zatezne kamate koje teku od 5. svibnja 2007. do isplate.

9. Između stranaka nije sporno da su tuženik, kao kreditor, te I. tužitelj Toma Barić, kao korisnik kredita i založni dužnik te II. tužiteljica Marija Barić, kao sudužnik i založni dužnik 23. travnja 2007. sklopili ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103529573, potvrđen 30. travnja 2007. od strane javnog bilježnika Tanje Ferenc u Poreču pod posl. br. OV-4635/07. I. tužitelju Tomi Bariću je odobren kredit u iznosu 241.000,00 švicarskih franaka u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za švicarski franak banke na dan puštanja kredita u tečaj. U čl. 10. t. 1. stranke su ugovorile da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 1,000% (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjesto HRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana. Tužitelju je po toj osnovi naplaćena naknada u iznosu 1.421,24 eura (10.708,35 kuna) 4. svibnja 2007.

10. Sporni su osnova tužbenog zahtjeva, da li je nastupila zastara potraživanja kao i da li tužitelji u konkretnom slučaju imaju status potrošača.

11. Prema čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003., dalje: ZZP/03.) potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dok je trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

11. 1. Prema čl. 3. tog ugovora namjena sredstava bila je stambeni kredit građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu – kredit za dovršenje izgradnje stambenog prostora i zatvaranje kredita.

11. 2. Na okolnosti namjene kredita saslušan je i I. tužitelj Toma Barić. U iskazu je naveo da je sredstva ostvarena kreditom utrošio za izvođenje radova na kući u Poreču, na adresi Veli Maj, Pjante 6. Tu kuću je kupio negdje 1996. ušteđevinom, u roh-bau stanju te ju je potom počeo uređivati. Prvi kredit za te potrebe je podignuo 1997. Kasnije je podignuo drugi kredit 2002., koji je utrošio za obnovu svoje kuće u Slunju i kuće gdje su mu stanovali punac i punica. Dio sredstava iz predmetnog kredita iz 2007. utrošio je na zatvaranje kredita iz 1997. i 2002. te za sređivanje prizemlja i visokog potkrovlja, uređenja okoliša te promjene krova na kući u Poreču. Kuća u Poreču sastoji se od podruma, prizemlja, kata i visokog potkrovlja. U početku su s njima u Poreču stanovali roditelji, nakon što su oni odselili, on i II. tužiteljica Marija Barić su ušteđenim sredstvima adaptirali prostor na prvom katu na način da su tamo napravili četiri apartmana. 2005. su za apartmane dobili dozvolu za iznajmljivanje. Osim navedenih četiri apartmana u kući nema drugih prostora koji bi se iznajmljivali. U navedenoj kući on i supruga stanuju u prizemlju, u podrumu stanuje sin s obitelji, dok kćerka stanuje u visokom potkrovlju. Sredstva ostvarena kreditom iz 2007. nisu korištena u svrhu opremanja apartmana na prvom katu. Nikad nije bio vlasnik trgovačkog društva ili obrta. Glede predmetnog ugovora sklopio je sporazum o konverziji.

11. 3. Sud je njegov iskaz ocijenio uvjerljivim i objektivnim, podudarnim sa sadržajem ugovora o kreditu. Prihvaćeni su kao vjerodostojni njegovi navodi da sredstva ostvarena kreditom nisu utrošena za uređenje apartmana u kući na adresi Poreč, Pjante 6, već za uređenje stambenih prostora za osobne potrebe u tom istom objektu. Da su apartmani u tom objektu uređeni i privedeni svrsi turističkog najma prije sklapanja predmetnog ugovora potvrđuju i nesporni navodi tuženika da su se tužitelji bavili iznajmljivanjem apartmana na navedenoj adresi još 2005. Tužitelju su učinili nespornim da je rješenjima nadležnog tijela II. tužiteljici Mariji Barić bilo odobreno pružanje usluga građana u domaćinstvu za četiri apartmana na adresi Poreč, Pjante 6, i to gotovo dvije godine prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

11. 4. Uz to valja navesti da tuženik u ovom postupku osporava tužiteljima status potrošača, iako je tijekom otplate kredita, u skladu sa Zakonom o potrošačkom kreditiranju pristupio sklapanju sporazuma o konverziji. Tuženik je poduzeo sve te radnje, pritom ne dovodeći u pitanje da bi se radilo o potrošačkom kreditiranju, iako je raspolagao svim ispravama na kojima sada temelji svoj prigovor da tužitelji ne bi ugovor o kreditu sklopili u svojstvu potrošača.

11. 5. Kako su u konkretnom slučaju tužitelji predmetni ugovor o kreditu sklopili kao slabije stranke, i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu završetka adaptacije obiteljske kuće za potrebe stanovanja te zatvaranja drugih kredita, oni imaju svojstvo potrošača. Na tuženiku je bio teret dokaza da su sredstva ostvarena kreditom bila transakcija tužitelja unutar njihove poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a on to u postupku nije dokazao.

11. 6. Nisu osnovani navodi tuženika da predmetni ugovor o kreditu nije potrošački ugovor u smislu čl. 3. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009., 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015., 78/2015., 102/2015., 52/2016., 128/2022. i 156/2023.) s obzirom na to da je I. tužitelju Tomi Bariću isplaćen iznos veći od 1.000.000,00 kuna, odnosno isplaćeno mu je 241.000,00 švicarskih franaka (1.070.835,30 kuna). Navedeni Zakon stupio je na snagu 1. siječnja 2010., dakle nakon nastanka spornog odnosa stranaka, koji je nastao u travnju 2007., pa te odredbe nisu ni primjenjive na konkretni ugovor.

12. Slijedom navedenog je valjalo ocijeniti da li je sporna ugovorna odredaba poštena u skladu s čl. 81. st. 1. – 3. ZZP/03.

13. Tuženik u ovom postupku nije dokazao, a u skladu s čl. 81. st. 4. ZZP/03. na njemu je bio teret dokaza, da su tužitelji faktički mogli utjecati na sadržaj sporne odredbe ugovora (naknade za obradu kredita) koju je definirao trgovac na način da je pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, odnosno da je prije sklapanja ugovora o kreditu bio ispunjen uvjet prethodnog pregovaranja, kao ni da je jasno i nedvosmisleno tužiteljima, kao potrošačima prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade. Iz ugovora o kreditu proizlazi da se radilo o standardnim, unaprijed formuliranim odredbama od strane tuženika, na čiji sadržaj tužitelji nisu imali utjecaj. Okolnost da je tuženik u tom razdoblju oglašavao reklamne materijal za stambene kredite samo po sebi ne dokazuje da su tužitelji bili u dovoljnoj mjeri informirani o uvjetima ugovaranja naknade za obradu kredita. Valja istaknuti da su i takvi materijali jednostrano sastavljeni od strane tuženika. Protivno navodima tuženika, okolnost da su tužitelji, kao potrošači bila obaviješteni o obvezi

plaćanja naknade za obradu kredita i iznosu naknade prema postotku, ne znači sama po sebi da su u dovoljnoj mjeri bili obaviješteni o učincima njezina ugovaranja. Iz sadržaja navedene odredbe nije moguće utvrditi na što se ta naknada točno odnosi. Tuženik u ovom postupku nije obrazložio (time ni dokazao) koje usluge ili koji troškovi su točno podmireni iz te naknade za obradu zahtjeva, a koji bi bili u izravnoj vezi s predmetnim ugovorom o kreditu. Time tuženik nije dokazao opravdanost ugovaranja naknade za obradu kredita u postotku odobrenog iznosa glavnice kredita. Činjenica da su korisnici kredita kojima je bio odobren veći iznos kredita plaćali i višu naknadu, dovodi do zaključka da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

14. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem u tipskom ugovoru ugovarati ulazne naknade o troškovima obrade kredita za koje ne postoji obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni ili neproporcionalni.

15. U odnosu na navode tuženika da se radi o jasnoj, razumljivoj i lako uočljivoj ugovornoj odredbi, valja navesti da se sporna ugovorna odredba naizgled čini kao jasna i razumljiva, u smislu obveze korisnika kredita na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, i visine te naknade (navedeno da naknada iznosi 1 % od iznosa kredita), međutim prema stavu ovog suda ona nije u potpunosti jasna i razumljiva jer u njoj nije jasno i određeno navedeno na što se ti troškovi odnose, a nelogično je i da njihova visina ovisi o visini iznosa kredita. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03. podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci posl. br. Rev 266/2024-2 od 9. listopada 2024.).

16. Nije osnovano pozivanje tuženika na odluku Suda Europske unije broj C 621/2017 jer se ne radi o predmetu s istovjetnim činjeničnim stanjem. U tom postupku je utvrđeno da je banka navela niz parametara od kojih se sastoji naknada za obradu kredita (iako ne sve) pa je Sud Europske unije ocijenio da u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. nije povrijeđen zahtjev transparentnosti.

17. Točno je da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje ili zabrana ugovaranja utužene naknade, kako je to tuženik navodio u tijeku postupka, međutim, ta činjenica ne čini predmetnu odredbu o naknadi za obradu kredita valjanom budući da je nakon provođenja testa poštenosti utvrđeno da tuženik nije postupao u dobroj vjeri.

18. Slijedom svega navedenog, sporna odredba ugovora očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača i slabije ugovorne strane. Slijedom toga radi se o nepoštenoj odredbi ugovora u skladu s čl. 81. ZZP/03. te ništetoj u smislu čl. 87. st. 1. ZZP/03.,

19. U tom smislu svoje pravno shvaćanje iznio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama posl. br. Rev 673/2023-3 od 13. veljače 2024., posl. br. Rev

1051/2023-2 od 3. travnja 2024., posl. br. Rev 715/2024 od 22. svibnja 2024. te posl. br. Rev 266/2024-2 od 9. listopada 2024.

20. Prema tome utvrđeno je da je ništetna odredba čl. 10. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103529573 sklopljenog 23. travnja 2007. između I. tužitelja Tome Barića, kao korisnika kredita i založnog dužnika, II. tužiteljice Marije Barić, kao sudužnika i založnog dužnika, i tuženika, potvrđenog 30. travnja 2007. kod Tanje Ferenc, javnog bilježnika u Poreču, pod posl. br.: OV-4635/07, koja glasi: "NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana." (t. I. izreke).

21. Prema čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., dalje: ZOO/05.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22. I. tužitelj Toma Barić, kao korisnik kredita, ima pravo na restituciju iznosa isplaćenog na temelju ništetne odredbe predmetnog ugovora po pravilima o stjecanju bez osnove. U skladu s čl. 1111. st. 1. u vezi s čl. 1115. ZOO/05. kod stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja, zatezne kamate teku od dana isplate. Između stranaka nije sporno da je tužitelju naplaćena naknada po osnovi ništetne ugovorne odredbe u iznosu 1.421,24 eura dana 4. svibnja 2007. Tuženik je nepošten stjecatelj jer je, s obzirom na čl. 81. ZZP/03., već u trenutku sklapanja ugovora o kreditu mogao znati da je navedena ugovorna odredba ništetna te da, sve ono što na temelju nje bude primio, da mu ne pripada. Pritom valja navesti da tužitelj potražuje isplatu zateznih kamata od 5. svibnja 2007., a u skladu s čl. 2. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025., dalje: ZPP) sud je vezan zahtjevom stranke. Slijedom toga I. tužitelju Tomi Bariću su priznate zatezne kamate na dosuđeni iznos od 5. svibnja 2007., u skladu s njegovim zahtjevom.

23. Od 15. studenog 2004. do 31. prosinca 2007. visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s Uredbom o visini stope zatezne kamate (Narodne novine br. 91/04, 35/05) po stopi od 15 % godišnje. U razdoblju od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008.) uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu. Eskontna stopa je do 30. lipnja 2011. godine iznosila 9 %, a od 1. srpnja 2011. godine 7 %. U ovom slučaju ta se stopa uvećava za pet postotnih poena pošto se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, a ni o ugovoru između trgovca i osobe javnog prava. Dana 1. kolovoza 2015. stupio je na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 78/15) kojim je u čl. 3. izmijenjen čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008.) na način da se stopa zateznih kamata određuje za

svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. Od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. visina stope zateznih kamata određuje se u skladu s čl. 2. Zakona o izmjenama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 114/2022.) i Uredbom o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/2022.) za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena.

24. Preostalo je za odlučiti o prigovoru zastare.

24. 1. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05., kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Takav stav je izražen u pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. br. Su-IV-47/2020-2.

24. 2. S obzirom na to da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita preispitivana i utvrđena ništetnom tek u ovom postupku, zastarni rok za taj restitucijski zahtjev, u skladu s izraženim pravnim shvaćanjem Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, još nije počeo ni teći. Prema tome nije nastupila zastara novčane tražbine I. tužitelja Tome Barića.

25. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. II. izreke.

26. Stranke su zatražile naknadu troškova postupka.

26. 1. S obzirom na to da su tužitelji u cijelosti uspjeli u ovom postupku, tuženik im je na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a dužan naknaditi opravdane troškove postupka.

26. 2. Tužitelji su zatražili naknadu troškova za zastupanja kod sastava tužbe u iznosu 200,00 eura, podneska od 18. ožujka 2025. 50,00 eura, kod pristupa ročištima 10. travnja 2025. i 16. rujna 2026. po 200,00 eura, povećano za 10 % 70,00 eura, ukupno 770,00 eura te trošak sudske pristojbe na tužbu 37,19 eura i presudu 74,38 eura, uvećano za zatezne kamate od presuđenja do isplate.

26. 3. U skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023., dalje: OT), vrijednosti predmeta spora (1.421,24 eura) i čl. 155. ZPP-a, tužiteljima su priznati troškovi zastupanja kod sastava tužbe od 5. rujna 2024. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 7. t. 1. u vezi s Tbr. 54. OT-e), sastava podneska od 18. ožujka 2025. (zahtjev za odobrenje podnošenja pisanog podneska) u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8. t. 4. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 54. OT-e), te kod pristupa ročištima 10. travnja 2025. i 16. rujna 2026. po 200,00 eura (Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 54. OT-e), ukupno 650,00 eura, uvećano za zastupanje dvaju tužitelja 10 % (Tbr. 40. OT-e) što iznosi 65,00 eura. Pored toga, pripada im pravo na naknadu troškova

sudskih pristojbi i to na tužbu 26,55 eura (tar. br. 1. t. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine br. 37/2023.)) u vezi s čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/2018. i 51/2023)) te pristojba na presudu 55,00 eura (tar. br. 2. t. 1. u vezi tar. br. 1. t. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine br. 50/2026.)) u vezi s čl. 7. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama. Time ukupno priznati troškovi iznose 796,55 eura.

26. 4. Na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a tužiteljima na priznate troškove postupka pripadaju zatezne kamate od presuđenja do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023., dalje: ZOO/23.) uvećanoj za tri postotna poena.

26. 5. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužiteljima naknadi troškove postupka isplatom 796,55 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO/23. uvećanoj za tri postotna poena, dok su odbijeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu te zahtjev tuženika u cijelosti.

U Pazinu 5. listopada 2026.

Sutkinja
Kristijana Matejčić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana dostave presude.

DNA:

1. tužitelji p. p., uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu 110,00 eura,
2. tuženik p. p.

Broj zapisa: **9-3088e-28329**

Kontrolni broj: **0013a-fc2fc-c8b61**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.